

ՍԱՐԳԻՍ ՄՆԱՑԱԿԱՆՅԱՆ

իրավաբանական գիտությունների թեկնածու,
դոցենտ

**ՕՐԵՆՍՊԻՐ ԻՇԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ՄԱՐՄԻՆԸ ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ՄԱՀՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԱՆՎՏԱՆԳՈՒԹՅԱՆ ԱՊԱՀՈՎՄԱՆ
ՄԵԽԱՆԻԶՄՈՒՄ**

Պետության սահմանադրական անվտանգության ապահովումը ենթադրում է պետական իշխանության մարմինների այնպիսի համակարգի ստեղծում, որի համար այդ մարմինները լիազորված են Սահմանադրությամբ կամ օրենքներով: Անշուշտ, այդպիսի անվտանգության ապահովման երաշխավորման նպատակով առանցքային դերակատարում ունի օրենսդիր մարմինը:

Սահմանադրության 1-ին հոդվածի տրամաբանությունից հետևում է, որ Հայաստանի Հանրապետության՝ որպես ինքնիշխան, ժողովրդավարական, սոցիալական, իրավական պետության հռչակումն ինքնին կանխորոշում է պետականության զարգացման նպատակը: Այսպես, օրինակ, իրավական պետության հիմքում ընկած օրենսդիր, գործադիր և դատական իշխանությունների բաժանման ու հավասարակշռման սկզբունքի շնորհիվ պետական իշխանության համակարգում ստեղծվում է այդ իշխանության մարմինների միջև այնպիսի փոխհարաբերություն, որը հնարավորություն է տալիս մի կողմից զսպել և մյուս կողմից վերահսկել միմյանց՝ չթույլատրելով մի անձի կամ համակարգի ձեռքում կենտրոնացնել իշխանությունը:

Այս առումով իշխանության բաժանման համակարգում օրենսդիր իշխանության մարմնի գերիշխող դիրքը պայմանավորված է այն հանգամանքով, որ գործադիր և դատական իշխանությունները, լինելով անկախ իրենց լիազորությունների իրականացման տեսանկյունից, կարող են գործել միայն գործող իրավունքի

սահմաններում՝ խորհրդարանի իրավաստեղծ գործունեության արդյունքում¹: Մասնավորապես, հենց այս հանգամանքով է հիմնավորվում Ազգային ժողովի՝ որպես խորհրդարանի (պառլամենտի) հատուկ դերակատարությունը:

Սակայն ասվածի համատեքստում պառլամենտարիզմի զարգացման աստիճանը, առաջին հերթին, պետք է որոշվի օրենսդիր իշխանության իրականացման և գործադիր իշխանության նկատմամբ վերահսկողության ընթացքում խորհրդարանի ինքնուրույնության աստիճանով: Այսպես, եթե իշխանության բաժանումը և պառլամենտարիզմը փոխկապակցված պետաիրավական երևույթներ են, ապա պետությունում նույն պառլամենտարիզմի զարգացման բնույթը անմիջականորեն բխում է իշխանության բաժանման սկզբունքի՝ փաստացի իրացման վիճակի բովանդակությունից:

Ոչ ոք կասկածի տակ չի դնում այն հանգամանքը, որ իշխանության բաժանման մեխանիզմում միայն խորհրդարանն իրավունք ունի իրականացնել օրենսդիր իշխանություն. ավելին, միայն խորհրդարանն է օժտված Սահմանադրությամբ վերապահված լիազորությունների շրջանակում ամբողջական և ոչնչով չսահմանափակված օրենսդիր բնագավառի իրավասությամբ²: Միաժամանակ, անհերքելի է նաև այն իրողությունը, որ պետության կառավարման ձևի կարգավիճակից են բխում օրենսդիր իշխանության մարմնի կազմակերպման առանձնահատկությունները, ինչպես նաև այդ մարմնի հետ բնակչության փոխհարաբերությունների բնույթը³:

1. Научно-практический комментарий к Конституции РФ. Указ. Соч. С. 70.
2. Козлова Е. И., Кутафин О. Е., Конституционное право России. 2005. С. 418.
3. Усфнов В. Е. Разделение властей как основа конституционного строя и его роль в формировании парламентаризма в современной России. // Государство и право. 2005. №12. Ст. 13-14

Օրինաստեղծ և խորհրդարանական վերահսկողության գործառույթների իրականացմամբ խորհրդարանին հնարավորություն է տրվում ակտիվ մասնակցություն ունենալ պետության սահմանադրական անվտանգության ապահովման գործում: Եվ դա բնական է, քանի որ միայն խորհրդարանն է կոչված հասարակության պահանջարկի ուսումնասիրության և հասարակական զարգացման ընկալման միջոցով իրականացնելու օրենսդիր գործունեություն: Բացի այդ, հենց օրենքի կամ օրենքի հիման վրա նորմատիվ այլ իրավական ակտի ընդունման համար հիմնական ազդակ են հասարակական նշանակալի խնդիրները, սոցիալական իրավիճակը, պետության անվտանգության սպառնալիքները, մարդու և քաղաքացու սահմանադրական իրավունքների պաշտպանության ու պետության համար նշանակություն ունեցող յուրաքանչյուր չլուծված հարց և այլն:

Սակայն անհրաժեշտ է նկատել, որ սահմանադրական անվտանգության ապահովման համակարգում օրենսդիր իշխանության տեղն ու դերը որոշվում է սահմանադրական նորմերի իրականացման մասնակցությամբ, պետության և հասարակության գործունեության ընթացքում ծագող անհրաժեշտ իրավահարաբերությունների՝ մանրակրկիտ կանոնակարգման, ինչպես նաև պետության անվտանգությանն ուղղված տարաբնույթ սպառնալիքները չեզոքացնելու նպատակով համապատասխան օրենքների ընդունման եղանակով: Ավելին, խորհրդարանը համապատասխան օրենքների ընդունմամբ կանոնակարգում է պետական իշխանության բոլոր մարմինների, տեղական ինքնակառավարման մարմինների և իշխանության տարբեր մակարդակի մարմինների պաշտոնատար անձանց փոխհամագործակցությունը:

Այստեղից հետևություն՝ յուրաքանչյուր սոցիալական հասարակության զարգացում իրենից ներկայացնում է բարդ և հակասական գործընթաց, որի կենսագործման որոշակի ժամանակահատվածում տեղի է ունենում տարաբնույթ հակասությունների խորացում (սոցիալական, տեխնաժին, բնական և այլ): Դա կարող է բերել պետության անվտանգության, հասարակության և անձնական շահերի՝ տարաբնույթ

վտանգի սպառնալիքի առաջացման, որի կանխարգելման գործում կարևոր դերը պատկանում է իրավունքին: Հենց իրավունքը, հանդես գալով որպես հասարակական հարաբերությունների կարգավորիչ, մարդուն, հասարակությանը և պետությանը սպառնացող արտակարգ իրավիճակի հետևանքների կանխարգելման կամ չեզոքացման համար նախատեսում է անհրաժեշտ համակարգային միջոցների կիրառում տնտեսական, քաղաքական, վարչական, զինվորական, իրավական, գաղափարախոսական և այլ բնագավառներում:

Անդրադառնալով այս հիմնախնդրի հետազոտության տեսական նշանակությանը՝ արդարացիորեն անհրաժեշտ է մեջբերել պրոֆեսոր Վ. Օ. Լուչինի այն խոսքը, ըստ որի՝ «Սահմանադրական սկզբունքների և նորմերի հստակեցումը գործող օրենսդրության մեջ, որպես դրանց իրացման միջոց, իրականացվում է սահմանադրական ընդհանուր պահանջների փոխակերպման և առանձին տեսակի սոցիալական սուբյեկտներին վերաբերելի օրենսդրությունում ամրագրման եղանակով, տեղի է ունենում վերափոխում, սահմանադրական սկզբունքների փոխադրում բարձր աստիճանի վերացականությունից մեկ այլ տեխնոլոգիական աստիճանի, որի արդյունքում սահմանադրական սկզբունքների իմաստն արտահայտող հիմնական պահանջները ձեռք են բերում համապատասխան սուբյեկտների իրավունքները և պարտականությունները սահմանող տեսք»⁴:

Օրենսդիր մարմնի օրինաստեղծ լիազորությունների կարևորագույն դերը դրսևորվում է նաև պետության անվտանգությանն ուղղված տարաբնույթ սպառնալիքների՝ վաղաժամ կամ կանխարգելիչ հնարավոր միջոցների կառավարման անհրաժեշտությամբ: Հայաստանի Հանրապետության և ընդհանրապես միջազգային հանրության ժամանակակից զարգացման, դրանց անվտանգության սպառնալիքների բնույթը ենթադրում է, որ համապատասխան օրենսդրությունը պետք է դիտարկել որպես նորմատիվ ակտերի համակցություն, որն օժտված է ներքին կազմակերպական միասնությամբ և համակարգային բնույթով:

Պետության անվտանգության ապահովման բնագավառում որպես օրենսդրության

4. Лучин В. О. Конституция Российской Федерации. Проблемы реализации. Указ. Соч. С.79.

օբյեկտներ հանդես են գալիս հասարակական հարաբերությունները, որոնք դրված են անձի, հասարակության և պետության անվտանգության ապահովմանն ուղղված պետական մեխանիզմի գործունեության գործընթացում: Սպառնալիքի տեսակից և բնույթից կախված՝ դրանք գործնականում կարող են առաջանալ հասարակության կենսագործունեության բոլոր ոլորտներում, իսկ դա հատուկ պահանջներ է ներկայացնում օրենսդիր իշխանության մարմնի գործունեությանը: Իրավական ներգործության հիմնական օբյեկտներ պետք է դիտարկել հասարակական հարաբերությունները, որոնք ծագում են պետության կողմից իրավապահ գործառույթի իրացման ընթացքում, սակայն, միևնույն ժամանակ, պետության սահմանադրական անվտանգության սպառնալիքների՝ հատկապես դրանց յուրահատուկ բնույթը բերում է այնպիսի մի վիճակի, որ օրենսդիր իշխանության մարմնի՝ կարգավորող ազդեցության տակ են ընկնում պետության այլ գործառույթներ՝ քաղաքական, տնտեսական, սոցիալական, գաղափարախոսական:

Հաշվի առնելով այն հանգամանքը, որ սահմանադրական անվտանգության սպառնալիքները կարող են կրել ինչպես օբյեկտիվ, այնպես էլ սուբյեկտիվ բնույթ, անհրաժեշտ է նշել, որ ցանկացած պետություն տարաբնույթ պատճառներով կարող է բախվել երկրի քաղաքական իրավիճակի ապակայունացմանը, իսկ դա, իր հերթին, ենթադրում է պետության քաղաքական մեխանիզմի գործունեության ընթացքում ճգնաժամային իրավիճակի՝ հնարավոր կարգավորմանն ուղղված օրենսդիր իշխանության մարմնի համապատասխան գործունեություն, ինչը նշանակում է նաև, որ քաղաքական դաշտում անխուսափելիորեն կառաջանան որոշակի բնույթի հակասություններ, որոնք վերաբերելի կլինեն պետական իշխանության բոլոր մարմիններին:

Քաղաքական հարաբերությունների չկարգավորումը նեգատիվ ազդեցություն է ունենում երկրի տնտեսական իրավիճակի վրա: Ներկա ժամանակաշրջանում Հայաստանի Հանրապետությունը չի կարելի դասել այն պետությունների շարքը, որոնք իրականում ապահովում են իրենց քաղաքացիների արժա-

նավայել կենսամակարդակը, իսկ դա նշանակում է, որ օբյեկտիվորեն ձևավորվում են անվտանգությանն սպառնացող գործոններ: Քաղաքական և տնտեսական բնագավառում նեգատիվ գործընթացի համակցությունն իր զարգացման սահմաններում էական ազդեցություն է գործում պետության և հասարակության նկատմամբ, քանի որ նման պայմաններում անհնարին են դառնում քաղաքական և քաղաքացիական ինստիտուտների՝ օպտիմալ գործունեությունը, տնտեսության բնականոն զարգացումը. տեղ են գտնում քաղաքացիների իրավունքների և ազատությունների՝ ամենալուրջ խախտումներ, այսինքն՝ փաստացի առաջանում է երկրի սահմանադրական անվտանգության կորստի սպառնալիք:

Այսպիսով, օրենսդիր իշխանության մարմնի՝ իրավաստեղծ իրավասությունը կարևոր դեր է խաղում սահմանադրական անվտանգության ապահովման գործընթացում, բայց օրենսդրության իրացումը, դրանց իրատեսական կիրառությունն ամբողջ պետության տարածքում հաճախ կախված է դրանց կատարման վերահսկողությունից՝ մասնավորապես Սահմանադրությամբ Ազգային ժողովին հատկացված դերից:

Ազգային ժողովի՝ խորհրդարանական վերահսկողական գործառույթը կարևոր նշանակություն ունի հատկապես պետության անվտանգությունն ապահովելու գործում, որը բխում է խորհրդարանի՝ որպես ներկայացուցչական և օրենսդիր մարմնի իրավասության բնույթից: Բացի այդ, խորհրդարանական վերահսկողությունը, ինչպես նշել է պրոֆեսոր Դ. Ա. Կովաչովը, չի սահմանափակվում միայն պետական մարմինների և պաշտոնատար անձանց գործունեության օրինականության վերահսկողությամբ. այն ընդգրկում է նաև պետական մարմինների և պաշտոնատար անձանց գործունեության նպատակահարմարությանը վերաբերող՝ խորհրդարանի վերահսկողական լիազորությունը⁵: Այստեղից հետևում է, որ, փաստորեն, խորհրդարանի վերահսկողական լիազորություններից է կախված նրա իրական տեղը պետական իշխանության մարմինների համակարգում:

Վերը նշվածի համատեքստում անհրա-

5. Институты конституционного права иностранных государств. –М. 2002. С. 256.

ժեշտ է կարևորել, մասնավորապես, Ազգային ժողովի վերահսկողական լիազորությունների նշանակությունը պետության սահմանադրական անվտանգության ապահովման բնագավառում:

1. ՀՀ Ազգային ժողովն ակտիվ մասնակցություն ունի պետական իշխանության մարմինների ձևավորման գործընթացում:

Հայաստանի Հանրապետության նախագահն ընտրվում է Ազգային ժողովի կողմից: Հանրապետության նախագահն անհապաղ ՀՀ վարչապետ է նշանակում Ազգային ժողովի կողմից ընտրված թեկնածուին, նշանակում և պաշտոնից ազատում է ՀՀ գլխավոր դատախազին, ընտրում է ՀՀ Սահմանադրական դատարանի դատավորներին, բարձրագույն դատական խորհրդի ներկայացմամբ ընտրում է վճռաբեկ դատարանի նախագահին, ՀՀ հաշվեքննիչ պալատի նախագահին և անդամներին, ՀՀ կենտրոնական բանկի նախագահին և խորհրդի անդամներին, մարդու իրավունքների պաշտպանին:

2. Նախաձեռնում և իրականացնում է ՀՀ նախագահի պաշտոնանկությունը:

Հանրապետության նախագահին պաշտոնանկ անելու հիմքերի առկայության մասին եզրակացություն ստանալու համար Ազգային ժողովը դիմում է Սահմանադրական դատարան: Ազգային ժողովը Հանրապետության նախագահին պաշտոնանկ անելու մասին որոշում է կայացնում Սահմանադրական դատարանի եզրակացության հիման վրա:

3. ՀՀ Ազգային ժողովի վերահսկողական գործառույթը գործադիր իշխանության մարմնի նկատմամբ:

ՀՀ Սահմանադրության 88-րդ հոդվածի 3-րդ մասը սահմանում է «Ազգային ժողովը վերահսկողություն է իրականացնում գործադիր իշխանության նկատմամբ, ընդունում է պետական բյուջեն»:

Ազգային ժողովը պետական բյուջեն ընդունում է Կառավարության ներկայացմամբ:

Ազգային ժողովը վերահսկողություն է իրականացնում պետական բյուջեի կատարման, ինչպես նաև օտարերկրյա պետություններից և միջազգային կազմակերպություններից ստացված փոխառությունների և վարկերի օգտագործման նկատմամբ:

Ազգային ժողովը, Հաշվեքննիչ պալատի եզրակացության առկայությամբ, քննարկում և

որոշում է ընդունում պետական բյուջեի կատարման մասին Կառավարության կողմից ներկայացվող տարեկան հաշվետվության վերաբերյալ (ՀՀ Սահմանադրության 110-111-րդ հոդվածներ):

4. ՀՀ Ազգային ժողովի կարևոր վերահսկողական լիազորություններից է ՀՀ վարչապետին անվստահություն հայտնելու իրավունքը (ՀՀ Սահմանադրության 115-րդ հոդված):

5. Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական անվտանգության ապահովման համակարգում ՀՀ Ազգային ժողովի վերահսկողական լիազորությունների ձևերից է ՀՀ կառավարության կողմից ռազմական կամ արտակարգ դրություն հայտարարելու որոշման հաստատումը:

ՀՀ Սահմանադրության 119-րդ և 120-րդ հոդվածների 3-րդ մասերը սահմանում են, որ Ազգային ժողովը կարող է պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ վերացնել ռազմական, արտակարգ դրությունը կամ չեղյալ հայտարարել ռազմական, արտակարգ դրության՝ իրավական ռեժիմով նախատեսված միջոցառումների իրականացումը:

ՀՀ կառավարության կողմից ռազմական կամ արտակարգ դրություն հայտարարելու որոշման հաստատումը ՀՀ Ազգային ժողովի կողմից ունի հետևյալ պատճառաբանությունը. քանի որ ճգնաժամային և արտակարգ վիճակները հնարավոր չէ մանրակրկիտ կանխատեսել, ուստի անհրաժեշտություն է առաջանում գործադիր իշխանությանը վերապահել միանգամայն լայն և ոչ հստակ մի քանի լիազորություն: Դա կարող է բերել այնպիսի իրավիճակի, երբ գործադիր իշխանությունն արտակարգ դրության ռեժիմի ապահովման ընթացքում, ձգտելով կարճ ժամկետում կարգավորել ստեղծված իրավիճակը, խախտում է օրենքը. ավելին, այդ վիճակում օրենքով նախատեսված կարգով սահմանափակվում են պետական իշխանության մարմինների լիազորությունները և հայտարարված տարածքում բնակվող կամ գտնվող քաղաքացիների սահմանադրական որոշակի իրավունքներն ու ազատությունները: Արդյունքում, գործադիր իշխանության մարմինների նկատմամբ խորհրդարանական վերահսկողությունն անհրաժեշտ պայման է արտակարգ դրության իրավական ինստիտուտի գործունեու-

թյան համար: Արտակարգ դրության առաջացման պայմաններում օրենսդիր մարմինն իրավունք չունի կաշկանդելու գործադիր մարմնի՝ արագ կարգավորման հնարավորությունը, սակայն պարտավոր է կարգավորել գործադիր իշխանության ղեկավարի լիազորությունների ծավալը, հաստատել, փոփոխել կամ չերկարացնել արտակարգ դրությունը և միաժամանակ խիստ վերահսկել գործադիր իշխանության բոլոր թույլատրելի արձագանքներն արտակարգ հանգամանքներում: Այսինքն՝ այս դեպքում ՀՀ Ազգային ժողովը փաստացիորեն ստանձնում է զսպող և կայունացնող դեր առաջացած արտակարգ իրավիճակի կառավարման մեխանիզմում:

6. Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական անվտանգության ապահովման գործընթացին օրենսդիր իշխանության մասնակցության ձևերից մեկն է ՀՀ Սահմանադրության 169-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-3-րդ կետերով նախատեսված դեպքերում ՀՀ Ազգային ժողովին ՀՀ Սահմանադրական դատարան դիմելու իրավունքի վերապահումը՝ իշխանության՝ տարբեր մակարդակի նորմատիվ իրավական ակտերի, ուժի մեջ չմտած Հայաստանի Հանրապետության միջազգային պայմանագրերի սահմանադրականության հարցը որոշելու համար: Գործի քննության համար հիմք են հանդիսանում անորոշության հայտնաբերումը, օրենքի կամ այլ նորմատիվ ակտի համապատասխանությունը Սահմանադրությանը, սահմանադրական մարմինների միջև նրանց սահմանադրական լիազորությունների առումով առաջացած վեճը:

Հայաստանի Հանրապետության օրենսդիր իշխանության մարմինները պետության սահմանադրական անվտանգության ապահովման գործընթացում վերը քննարկված վերահս-

կողական լիազորություններն իրացնում են ինքնուրույն և անմիջապես իրենք՝ համապատասխան իրավական ձևերով: Բացի այդ, օրենսդիր իշխանությունը վերահսկողական լիազորությունների մի մասն իրացնում է անուղղակիորեն՝ ստեղծելով խորհրդարանական վերահսկողության հատուկ մարմիններ:

Այսպիսով, Հայաստանի Հանրապետության օրենսդիր իշխանության մարմինները կարևոր դերակատարություն ունեն պետության սահմանադրական անվտանգության ապահովման գործում, Սահմանադրությամբ վերապահված լիազորություններն իրացնում են ինչպես ուղղակի, այնպես էլ իրենց կողմից ստեղծված խորհրդարանական վերահսկողության հատուկ մարմինների միջոցով:

Այնուամենայնիվ, նշված լիազորությունների, դրանց իրացման պայմանների և եղանակների վերլուծությունը թույլ է տալիս եզրակացնել, որ անհրաժեշտ է ընդլայնել և իրատեսորեն ավելացնել օրենսդիր իշխանության մարմինների՝ կոնկրետ լիազորությունները: Այս առումով նպատակահարմար է փոփոխության ենթարկել ՀՀ կառավարության ձևավորման կարգը և նրա լիազորությունների մի մասը փոխանցել Ազգային ժողովին: Ներկայումս հանրապետությունում քաղաքական իրավիճակը կտրուկ փոխվել է, որից ելնելով, կարճես թե, առկա են բոլոր նախապայմանները՝ օրենսդրական և ներկայացուցչական մարմնի դերը բարձրացնելու համար: Օրենսդիր իշխանության մարմնի՝ վերահսկողական գործառույթի ընդլայնումը կարող է կարևորագույն քայլ դառնալ ինչպես խորհրդարանի օրենսդրական գործունեության՝ օրենքների ընդունման, այնպես էլ անձի, հասարակության և պետության անվտանգության՝ իրական ապահովման կատարելագործման գործընթացում:

ՍԱՐԳԻՍ ՄՆԱՏԱԿԱՆՅԱՆ

Իրավաբանական գիտությունների թեկնածու, դոցենտ

ՕՐԵՆՍՊԻՐ ԻԾԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ՄԱՐՄԻՆԸ ՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՀՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԱՆՎՏԱՆԳՈՒԹՅԱՆ ԱՊԱՀՈՎՄԱՆ ՄԵԽԱՆԻԶՄՈՒՄ

Հոդվածը նվիրված է օրենսդիր իշխանության մասնակցությանը ՀՀ սահմանադրական անվտանգության ապահովման գործընթացին: Օբյեկտիվ հատկանիշներից ելնելով՝ դիտարկվել է ՀՀ Սահմանադրությամբ օրենսդիր մարմնին վերապահված լիազորությունների իրացման պայմաններում սահմանադրական անվտանգության ապահովման ձևերը, ինչպես նաև ուսումնասիրվել են դրանց առնչվող տեսական-իրավական բնույթի այլ հարցադրումներ:

Բանալի բառեր. իշխանության բաժանում, պառլամենտարիզմ, օրենսդիր իշխանություն, օրենսդիր իշխանության մարմին, սահմանադրական անվտանգություն, իրավունք, իրավական բնութագրիչներ:

САРГИС МНАЦАКАНЯН

Кандидат юридических наук, доцент

ЗАКОНОДАТЕЛЬНАЯ ВЛАСТЬ В МЕХАНИЗМЕ ОБЕСПЕЧЕНИЯ КОНСТИТУЦИОННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ ГОСУДАРСТВА

Статья посвящена участию законодательной власти в процессе обеспечения конституционной безопасности Республики Армения. Исходя из объективных особенностей, были рассмотрены условия обеспечения конституционной безопасности в условиях реализации полномочий, закрепленных за законодательной властью Конституцией РА, а также изучены другие теоретико-правовые вопросы, связанные с ними.

Ключевые слова: разделение власти, парламентаризм, законодательная власть, орган законодательной власти, конституционная безопасность, право, правовые характеристики.

SARGIS MNATSAKANYAN

Candidate of Juridical Sciences,
Associate Professor

STATE LEGISLATIVE BODY IN THE MECHANISM OF ENSURING THE CONSTITUTIONAL SECURITY OF THE STATE

The article is dedicated to the participation of the legislative power in the process of ensuring the constitutional security of the Republic of Armenia. Based on the objective features, the forms of ensuring the constitutional security in the conditions of realization of the powers reserved to the legislative body by the Constitution of the Republic of Armenia were considered, as well as other theoretical-legal issues related to them were studied.

Keywords: division of power, parliamentarism, legislature, legislative body, constitutional security, law, legal characteristics.